

„Tsju pus, vil du ned af bordet!“

Der var en gut som skulde ud at fri en gang, det var langt borte i en afdal. Alting var gammeldags hos de folkene han gik til; de bodde i en røgstue hvor aare-røgen gik op og lyset kom ned gennem ljoren, — som er en luge oppe i mønsaasen¹. Her var der en giftefærdig jente, som var saa vakker at hun var navnsput; men hun havde en lyte, hun ogsaa.

De tog noksaa vel mod frieren. Men mens de satte frem paa bordet baade lefser og fladbrød og spekeboger og rømmegrød og bar frem et helt stort smørstykke, saa var

¹ Ljoren (ljaaren) aabnes og lukkes med en lang stang, som kaldes ljorestangen.

der gaat en rift i et plagg, og den skulde nestes sammen i en fart. Det skulde de have en naal til, men der var ingen synaal at finde. Saa sa kjærringen i stuen: »Du faar til at lete du og, datter min, du som har saa godt af synet.»

Ja, hun til at lete baade høit og lavt. Til sidst saa glante hun langs opefter ljorestangen. »Der sidder den,» sa hun, »øverst oppe ved gluggen.» Der var ikke noget menneske som kunde se en synaal der oppe. Nu, naalen kom ned, riften blev stoppet igjen, alt var godt og vel, og jenten gik og brisked sig paa jordgulvet. Men saa havde de en gulblommet kat der i stuen; den syntes hun havde sat sig op paa bordet — men det var smørstykket hun tog for katten —, og saa drev hun til smørstykket, saa det sa klask borti væggen: »Tsju, vil du ned af bordet, pus!» sa hun.

Det var jente som havde godt af synet det.